

ALLE MAND PÅ DÆK. Bliv medlem, og støt økosystemet. Du bestemmer selv prisen. Send os din mail via MobilePay.

 MobilePay 125016

ROOTSTRAPPING

ALLE MAND PÅ DÆK. Bliv medlem, og støt økosystemet. Du bestemmer selv prisen. Send os din mail via MobilePay.

 MobilePay 125016

ROOTSTRAPPING

[Forside \(/\)](#) [Samfund \(/samfund\)](#) | [Medier \(/medier\)](#)

Anmeldelse af Qvortrups bog om Thorning

Dem, der sladrer, vinder

Skrevet af

()

Kasper Fogh Hansen ()

()

()

69 artikler

0 indlæg

Når man baserer en hel bog om en regerings indre kampe udelukkende på anonyme kilder, så fordrer man, at læseren har enorm tillid til forfatteren. Læseren skal nemlig tage forfatterens ord for, at alle de rigtige er med, at forfatteren kan vægte stoffet og fordele det ligeligt, og at det er gjort med upartiskhed, stor seriøsitet og kildekritisk grundighed. Forfatteren til "Tre år, ni måneder og tre dage" er Henrik Qvortrup...

Henrik Qvortrup er ikke Bob Woodward (<http://bobwoodward.com/full-biography>). Og Peoples Press er ikke Washington Post. Qvortrup erkender jo selv, at han har nogle "ridser i lakken" (<https://www.youtube.com/watch?v=ufLRjTAZQFk>) – han har ikke nok troværdighed og autoritet til at skrive sådan en bog. Og så behøver denne anmeldelse sådan set ikke være længere. Men vi går alligevel lidt ned i det ...

Qvortrups bog er baseret på anonymt sladder, hvor de mest sladrende ofte får i pose og sæk, fordi de hjælper med at lave historierne. Foto: Polfoto.

Godt stof i gådefulde Thorning

Den smukke og gnistrende kvinde - en anerkendt verdensborger, kendt som en fortrinlig værtinde og som muntert og begavet selskab ... Men også frikadelle-Helle eller Barbie-Helle, hvis ministre og politiske kolleger ofte rullede med øjnene og rystede på hovedet af hende. Med stor viljestyrke og voldsomme metoder regerede hun sikkert et engang så genstridigt parti – "guder og gudinder blinker aldrig", sagde Mette Frederiksen til Thorning, da stafetten gik videre til hende – men politisk virkede hun helt uforankret. Hun virkede, som lederskribenten Hans Davidsen-Nielsen forleden skrev i Politiken, som om hun "ikke rigtigt mente noget for alvor" (<http://politiken.dk/debat/profiler/hansdavidsen/ECE2906860/vores-tidligere-statsminister-mener-ikke-noget-for-alvor/>).

Hvordan kunne de ti år som formand og de næsten fire år i regering lade sig gøre med så gådefuldt og modsætningsfuldt et menneske? Helle Thorning er et af de få mennesker, om hvem folk sagde, at hun både var dygtig og inkompetent i samme sætning, at hun både var sympatisk og det modsatte.

*Helle Thorning-Schmidt er for mig – og for mange af os, der har været i det politiske Danmark – et enigma. Vi forstod hende aldrig.
Foto: Polfoto.*

Ingen navne eller nye perspektiver

Henrik Qvortrup, der kæmper for at slippe ud af den karrieremæssige kattepine, hans brug af kriminelle tystys-kilder har sat ham i, har sat sig for at skrive bogen om Thorning-regeringens tre år, ni måneder og tre dage. Og gud hjælpe os, om ikke han stadig kun arbejder med anonyme kilder! Man skulle tro, at det var en joke. Men mere end 300 siders udmærket skrevne sider har han leveret om alt det, der gik. Og navnlig ikke gik. Det er den første bog om Thorning-årene. Må det ikke blive den sidste.

For vi får ikke noget rigtig nyt indblik. Vi får lidt frisk sladder – der er masser af stikpiller og beskyldninger, men ikke noget nyt perspektiv på hovedpersonen eller tidens store sager. I al væsentlighed viderekolporterer Qvortrup det spin, som Thorning og hendes kreds har lagt på begivenhederne. Man kan undre sig over, hvilken forbindelse der er mellem Qvortrup og Thorning-holdet, som kan forklare, at han forsøger at skrive deres historie for dem og lader dem slippe for at lægge navn til.

Hvad Qvortrup og Umberto Eco har til fælles

Umberto Eco skrev de første 100 sider af "Rosens Navn" for at holde uinteresserede læsere borte: De kunne blive ved bjergets fod, hvis ikke de magtede at komme igennem de 100 siders kedsommelighed. Hvem skulle tro, at Henrik Qvortrup og Umberto Eco faktisk har noget til fælles?

Måske har Qvortrup tænkt, at den eneste måde at mærke det sande omfang af den tidligere regerings lidelsesfulde liv var atter at underkaste sig den allerede overbelyste rejse fra Det Sorte Tårn, gennem den absurde behandling af Henrik Sass Larsen, over det

ulideligt pinlige betalingsringscirkus og Carsten Hansens sexchikane-sag, ind i SF's fald, Vestagers flugt og ud i det sikre nederlag, der hele tiden var garanteret Thornings regering. Det er ikke til at forstå, hvorfor denne rejse i nogen historisk forstand er vigtig. Det er dræbende kedeligt igen at skulle læse om de samme sager med samme vinkel. Det er lige før, man ad den vej forstår, hvorfor danskerne ville af med den regering. Hvis du er glad for, at du næsten havde glemt akutjobordningen og måske ligefrem Annette Vilhelmsen og de næsten fire år med drama uden plot, så skal du ikke samle den bog op. Hvis man har ligget i koma eller ikke har åbnet en avis de sidste fire år, så må det til gengæld være en god bog. Man vil så nok tænke: "Sikke nogle pattebørn".

Qvortrup udlægger Margrethe Vestager som hysterisk, stejl og nærmest ondskabsfuldt hævngherrig. Det eneste menneske, der er værre end Margrethe, er Lykketoft. Foto: Scanpix.

Den samme historie tilsat anonym sladder

Qvortrup gennemgår kronologisk alle de sager og genvordigheder, vi kender til, med mest vægt på regeringens første svære år. Men vi ved det alt sammen: Vi ved, hvor stor vreden hos Vestager og De Radikale var efter forsøget på at skrive det lille parti ud af Danmarkshistorien, vi har hørt alt om de dysfunktionelle relationer mellem R og de to andre partier, mellem Thorning, Vestager og Villy, der tjekkede ud. Vi ved, hvordan den nye socialdemokratiske ledelse omkring Mette Frederiksen voksede frem i Thornings og Corydons skygge, vi ved alt om SF's kollision med regeringsmagten.

Så hvorfor skrive en historie, der er så veldokumenteret igen? Bogen lugter lidt af gammel bokser, der vil i ringen igen. Det her genrejser dog ikke Qvortrup. Forlaget Peoples Press skulle have insisteret på en veldokumenteret bog, der ikke kunne sættes en finger på. I stedet får vi en bog, der viser, hvad der er galt med moderne politisk journalistik: Den journalistik, Qvortrup står for – stod for – fremmer den anonyme sladder og historier, der sættes i vandet mellem politikere, spinfolk og operatører, og som ikke har et selvstændigt analyseniveau. Det hele er anonym snak og sladder (vel)skrevet sammen til en historie om en samspilsramt regering. Og så er det sådan, at de, der "taler til baggrund", de også får lov at vinde vinklen. Og det er tydeligt, hvem der har leveret tyngden af indsigten til denne bog.

Brugt af sine kilder

Qvortrups bog ligner en samtale mellem den lille skare, der udgjorde Helle Thornings umiddelbare entourage, Helle Thorning selv og så Henrik Qvortrup. De kæmper alle sammen for deres eftermæle, for at få en fremtid i dansk politik. Her har de slået pjalterne sammen. Det er meget lidt svært at se, hvem Qvortrup lader sig bruge mest af.

Når man lader sin journalistik styre af den anonyme baggrundssladder, når man accepterer at viderebringe det, ingen vil lægge navn til, bliver man brugt. Hvorfor skulle nogen ellers fortælle dig noget som helst? I det her tilfælde er kildernes formål at styre historien om Thorning-regeringen. Qvortrup udlægger Margrethe Vestager som hysterisk, stejl og nærmest onskabsfuldt hævngherrig. Det eneste menneske, der er værre end Margrethe, er Lykketoft. Mette Frederiksen er heller ikke for god - og slet ikke hendes særlige rådgiver.

Det er tydeligt, hvem der har leveret tyngden af indsigten til denne bog. For dem, der sladrer, vinder. Foto: Scanpix.

Konkurrerende historier, der udelades

Der er flere steder, hvor Qvortrup for ukritisk køber de fortællinger, der blev sat i søen af det lille og – skriver han selv – ofte isolerede ledelseshold i den tidligere regering. Eksempelvis godtager han den udokumenterede historie om, at betalingsringen var ved at koste valgsejren, hvilket ingen, der gennemgik kredsresultaterne omkring København efter valget i 2011, kunne se.

Måske – hvis man havde talt med andre – kunne man også få den udlægning, at den tidligere socialdemokratiske ledelse tørrede et dårligt valgresultat af på en policy, de bare var uenige i, og at Thorning, der ellers gerne bankede sit bagland på plads, tog taknemligt imod chancen for at slippe af med noget, hun og hendes bare var imod. Hun gennemtrumfede eksempelvis selskabsskattelettelse og dagpengepolitikken over for det socialdemokratiske bagland. Hvorfor ikke fædrebarslen eller betalingsringen? Måske der var noget, Helle Thorning ville, og noget, hun ikke ville ... Det ville have klædt bogen gevaldigt, hvis nogle af de mange udlægninger blev udfordret og vurderet substantielt.

De Radikale hænges ud

Qvortrup repeterer eksempelvis også udlægningen af, at det var De Radikale, der lækkede som et dørslog fra forhandlingerne om regeringsgrundlaget i Det Sorte Tårn. Men havde han talt med andre, kunne han også have fået øje for, at SF'erne rutinemæssigt krævede politiske indrømmelser, hver gang der var læk eller stod noget kritisk om dem i aviserne, og at de måske selv orkestrerede den forestilling. SF'ernes strategi blev vist heller ikke stærkere stillet af, at en SF-rådgiver blev fanget in flagranti i at lække. Der er konkurrerende fortællinger til mange af de forløb, Qvortrup beskriver. I øvrigt virker det ikke, som om fx R-spindoktor Henrik Kjerrumgaard får muligheden for at svare på, hvor meget han lækkede, eller om tidligere R-spindoktor Lars Nielsen orkestrerede De Radikales

modstand imod Tobin-skatten. Qvortrup har vist ikke spurgt De Radikale om ret meget. Men bogens problem er, at det ikke er til at se, om påstandene i bogen er efterprøvede, eller om Qvortrup løber med sladder. Som læser er man alene overladt til sin tiltro til Qvortrup.

Bogens problem er, at det ikke er til at se, om påstandene i bogen er efterprøvede, eller om Qvortrup løber med sladder. Foto: ARTEbooking.

Den, der lækker, vinder vinklen

Har man færdedes længe i politik, kan man læse mellem linjerne, hvem der skal have hvad ud. Og så kan man også gætte Qvotrups kilder. Der kan bare ikke være ret mange kilder til, hvad der foregår inde i Corydon eller i Thor Mögers hoved. Hvis det ikke er Möger eller Corydon selv, så må Qvortrup være blevet telepatisk. Det ville dog nok være injurierende at antyde, så det vil jeg bestemt ikke rode mig ud i. Men hvis den journalistiske grundregel om, at den, der lækker, vinder vinklen, så ser det ud, som om Thorning, Corydon og Möger er hovedbidragyderne. Hvad i alverden de dog tænker, at det skal gøre godt for at fortsætte spinkrigen fra den tidligere regering, er ikke til at forstå – men det er vel det mest interessante at tænke over. Også for den nye socialdemokratiske ledelse.

Qvotrups brøde er manglende undren

Der mangler stadig en solid, selvstændig analyse af Thorning-tiden. Søren Mørch – historikeren, der har skrevet bøger om de sidste 27 statsministre (<http://www.altinget.dk/christiansborg/artikel/soeren-moerch-thorning-blev-ligegyldig>)– (<http://www.altinget.dk/christiansborg/artikel/soeren-moerch-thorning-blev-ligegyldig>) lod forstå, at han ikke ville lave den (<http://www.altinget.dk/christiansborg/artikel/soeren-moerch-thorning-blev-ligegyldig>), det var jo bureaukraterne, der kørte den regering, og det gad han ikke bruge tid på. Tak for kaffe.

Hun var pæn og kedelig, sagde han. Men det er jo ikke fair: Sagen er, at Thorning er et uhyggeligt stærkt menneske og også lejlighedsvist havde stærke meninger. Men ingen, heller ikke Qvortrup, begriber, hvordan denne tidligere statsminister sådan kunne afvige fra at søge sin egen politik. Han undersøger det så heller ikke.

Hvordan kunne de gå fra at være modstandere af erhvervsskattelettelser til at gøre det til et kardinalpunkt på få måneder – endda samme dag, de skar på kontanthjælpen? Deri ligger Qvortrups brøde – han undrer sig slet ikke over, at det politiske nogle gange sad så løst på hende og hendes regering. Han er for optaget af stikpillerne og den politiske kamps små frispark. Han leverer en tordnende understregning af den historie, der står om ham selv: At han var en tabloid sladderjournalist, der kun formåede at fatte interesse for spillet – ikke hvad spillet stod om. Spillets gang formidlede han til gengæld med sportsopgørets intensitet, som var politik en arena med blod og støv.

Sammen trækker kilderne og Qvortrup hinanden ned

Det uheldige for Thorning og de af hendes, der vælger Qvortrup som talerør, er, at de også kommer til at bekræfte portrætterne af sig selv og Thorning som en flok magtsøgende, hårdhændede politiske operatører uden et egentligt politisk engagement. Hvorfor ellers vælge Qvortrup? Sammen trækker de hinanden ned. Helle Thorning og hendes flok har ønsket at påvirke historien om deres tid og deres projekt. Qvortrup ønsker at bedrive et tungere journalistisk værk, der kan give ham afsæt til at genindtræde i politisk journalistik. På ét punkt kommer de til at ligne hinanden: Hans vilje til at være i dansk politik er lige så stor som Helle Thornings, og hans interesse i politik er lige så lille, som det er beskyldningen, at Helle Thornings er.

Uanset hvor meget Qvortrup gerne vil forsøge at få det til at se anderledes ud, så var der bare aldrig kupplaner imod Thorning - og slet ikke nogen, der involverede partiets entydige håb Mette Frederiksen. Foto: Scanpix.

Ligeglad med substans

Qvortrup virker patologisk ligeglad med den politiske substans. Når Lykketoft i diskussionen om skattesænkninger eksempelvis afviser, at lavere marginalskat påvirker arbejdsudbuddet, og at finansministeriets regnemodeller er baseret på ting, der ikke har noget at gøre med økonomiske erfaringer i Skandinavien, så er Qvortrup totalt uinteressert i, om manden har ret eller ej. Han kan kun se det, som om Lykketoft optræder "undergravende" og "illoyalt", optaget som han er af pressespillet og positionerne. Det virker, som om der slet ikke er nogen virkelighed nedenunder det politiske spil. Og Lykketoft beskyldes for at undergrave den tidligere formand, men han gjorde sig vist ikke skyldig i andet end alle andre frustrerede socialdemokrater, der ikke begreb linjen.

Mytteriplaner helt ude i hampen

Man tænker virkelig sit om paranoiaen i Christiansborg-boblen, når Qvortrup skildrer, at Lykketoft og senere Martin Rossen for Mette Frederiksen med Henrik Sass orkestrerede frustrationerne i det socialdemokratiske bagland. Det er helt gaskgag; man kunne ikke finde en menig socialdemokrat i '13 og '14, som ikke drømte om paladsrevolutioner og håbede, at Thornings jobjagt gav pote. Hvis de mennesker rent faktisk havde villet orkestrere et oprør imod Thorning, havde melodien været en helt anden.

Uanset hvor meget Qvortrup gerne vil forsøge at få det til at se anderledes ud, så var der bare aldrig kupplaner imod Thorning - og slet ikke nogen, der involverede partiets entydige håb Mette Frederiksen. Men Qvortrup overvejer slet ikke, at det da egentlig var utroligt, så lidt Thorning nogensinde blev udfordret, stemningen taget i betragtning.

Helle Thorning havde et historisk set forbløffende tålmodigt og loyalt Socialdemokrati bag sig. Auken leverede 38 % af vælgerne og blev smidt på porten. Hun tabte valg på valg, og alle klappede. Vinklen om, at hun ikke blev bakket op i sit parti, er helt ude i hampen.

Thorning: Politik handler om tilgivelse. Kilde: Scanpix.

Du har jo stoffet, mand?!

Thornings selvdestruktive hævn tog over for Nick Hækkerup er et af de kapitler i bogen, hvor man chokeres over, at Qvortrup faktisk har hele bevismaterialet liggende foran sig og alligevel ikke kan nå frem til en rimelig dom. Med sin selverklærede "journalistiske" metode er han mere optaget af at belønne dem, der har talt "til baggrund", end han er af at vurdere stoffet rigtigt.

Thorning meddeler direkte Nick Hækkerup, at hans firing som forsvarsminister INTET har med hans virke som forsvarsminister at gøre, men alene hviler på en kækhed, han leverede på et

gruppemøde, hvor han undlod at bakke op om de selskabsskattelettelser, alle i partiet på nær Bjarne Corydon var imod. Og at han vist havde talt med andre top-sosser om, hvad der eventuelt kunne ske med ledelsen ude i fremtiden. Det virker paranoidt, hvis det er rigtigt. Det er Qvortrups beskrivelse, og han får samvittighedsfuldt med, at der var stor respekt om Hækkerups arbejde som forsvarsminister. Det siger alt om, hvordan den tidligere regering blev ledet, hvis det er rigtigt.

Mærkeligt nok slutter bogen med, at Qvortrup citerer Thorning for, at politik handler om tilgivelse. Det virker helt syret: Hvis der er noget, man kan forvisse sig om ved at læse Qvortrups bog, er det vist, at ikke ret meget er tilgivet. Man fornemmer heller ikke tilgivelse som et nøgleord i hendes regeringsledelse, hvor Qvortrup ivrigt beskriver de mange frustrationer i et desillusioneret bagland.

Man sporer hos forfatteren en vis betagelse af Helle Thorning og hendes beslutning om at "tvære" Nick Hækkerup ud. Det ligner samme betagelse, sportsjournalister har af det dumme svin på den defensive midtbane, der med knopperne forrest ødelægger fodboldspillet, når de fra tribunen skælmsk bemærker, at det jo ikke gør noget, at modspillerne slår sig. Det kan godt være, at spillet kan være grimt, men det er fandme ikke pressens rolle at tiljuble bøllerne for at slippe af sted med de svinestregere, dommeren ikke ser.

Bogen om Helle Thornings regering skulle hellere være skrevet af et menneske, der reelt interesserer sig for de politiske brud, der skete, og for, om der var nogen af tidens store udfordringer, der blev løst under slagsmålene. Foto: Torben Bieber Christensen.

Efterlysning af Thorning-bog med politisk substans

For Henrik Qvortrup er politik noget, der foregår mellem dem, der kom på holdet på Christiansborg. Politisk journalistik er så for ham at forstørre de historier, de fortæller, og så bagefter vurdere, hvor godt de slap afsted med det. Det er en privilegeret del af underholdningsbranchen, en slags kampsport, hvor pressen er både dommere og pøbel.

Bogen om Helle Thornings regering skulle hellere være skrevet af et menneske, der reelt interesserer sig for de politiske brud, der skete, og for, om der var nogen af tidens store udfordringer, der blev løst under slagsmålene. Vi har af Qvortrup fået et langt kampreferat fra S/R/SF-kampen, men vi har lige selv set den i fjernsynet – og det var

ikke nogen god kamp. I virkeligheden er Qvortrups bog historien om den journalistiske travesti, som meget politisk journalistik er blevet: baseret på anonymt sladder, hvor de mest sladrende ofte får i pose og sæk af journalisterne, fordi de hjælper dem med at lave deres historier. Så pyt med, hvor rigtige de er.

Henrik Qvortrup: "Tre år, ni måneder, tre dage"

([https://www.saxo.com/dk/tre-aar-ni-maaneder-tre-dage_henrik-qvortrup_indbundet_9788771593693?](https://www.saxo.com/dk/tre-aar-ni-maaneder-tre-dage_henrik-qvortrup_indbundet_9788771593693?utm_campaign=partnersite&utm_source=People%27s%20Press&utm_medium=affiliate)

[utm_campaign=partnersite&utm_source=People%27s%20Press&utm_medium=affiliate](#)).

Peoples Press, 4. November 2015.

PS: Jeg er faldet over nogle små fejl i bogen: Noa Redington bor ikke i Livøgade, men en gade af næsten samme navn. Og John Podesta har aldrig været kampagnechef for Obama. John Podesta er rådgiver for præsident Obama, og som tidligere stabschef for Clinton ledede han Obamas overgangshold, før han indtog regeringskontorerne. Man skal ikke fluekneppe, men Podestas bidrag til Det Demokratiske Parti ligger inden for politisk ledelse og administration og ikke politisk markedsføring. Havde man slået manden op, ville man ikke begå den fejl.

RELATEREDE ARTIKLER

Et tip for en tusse (/artikler/kommentar-til-se-og-hoer-skandalen) - Sagen om Se og Hørs køb af kreditkortoplysninger hos Nets er en skandale. Sagen er også blevet kædet sammen med bladets ...

Forbrydelse betaler sig altid (/artikler/qvortrup-bondesen-og-aller-slipper-billigt-i-nets-skandalen) - De eneste, der vil gå ned på danmarkshistoriens største medieskandale, er tystskildren selv og så Ken B. Rasmussen, der ...

Qvortrup er sin egen drømmespindoktor (/artikler/politikens-interview-med-qvortrup-er-foeleri) - Læs fem grunde til, at Henrik Qvortrup tog stikket hjem, og Politiken tabte i avisens interview med ham.

Bogen bliver bomben (/artikler/sladderfoeljetonen-om-lars-loekke) - Den kommende biografi om Lars Løkke Rasmussen tegner til at blive en sand gamechanger i dansk politik: Venstre bæver af ...

Qvortrup er Danmarks Nixon (/artikler/q-for-qvortrup) - 'Q' er en af den slags bøger, der bør serveres med popcorn og cola, fordi den simpelthen er suverænt godt skrevet, fuld ...

Helles Bilka-brand (/artikler/analyse-af-helle-thorning-schmidts-nye-branding-strategi) - "Ej, man kan jo få alt her!", udbryder Helle til varehuschefen på vej gennem de mange tilbud på moderigtigt tøj i Bilka ...

Få gennemslagskraft i medierne (/artikler/Alt-om-pressearbejde-nyhedskriterier-networking-og-PR) - Selvom det ikke altid ser sådan ud, er det rigtig svært at trænge igennem pressens mange smalle nåleøjer. Men her får du...

Forelsket i vinklen (/artikler/Beslutningsteori-for-journalister) - En rigeligt skarp vinkel. Et citat, der fordrejes en smule. En kilde, der ikke bliver kontrolleret, eller en undersøgels...

Den Thor Møger du kender (/artikler/Vinder-thor-moger-pedersen-omsider-bjarne-corydons-gunst) - Thor Møger Pedersen er tilbage i frontlinjen. Slaget står endnu engang om indtagelse af dansk politiks vigtigste, strate...

Game of Politics (/artikler/Dansk-politik-vs--Game-of-Thrones) - Serien Game of Thrones er et kæmpe hit - også blandt folk, der ikke normalt tænder på drager, riddere og is-zombier. Mås...

Velkommen til Kommentariets diktatur (/artikler/Kforum-anmelder-politiske-kommentatorer) - Valget kommer snart. Hvilke kommentatorer skal du vælge at læse? Dem, der kan udlægge, hvad DONG-sagen, dagpenge, valgda...

Alt om politik og samfund (/artikler/Politik-retorik-filosofi-og-oekonomi-paa-Kforum) - Du kender Lars og Helle ud og ind, men du kan også både navn og politisk ståsted på europæiske og amerikanske politikere...

Valget er indlysende for de superintelligente (/artikler/En-politologisk-introduktion-til-valget-2015) - Valget er over det hele. Det kan være svært, selv for os superintelligente, at følge med og danne sig et overblik. Her f...

Fordi jeg siger det (/artikler/De-politiske-kommentatorer-analyseret-) - Siden 2005 er politiske kommentatorer blevet en stadig mere dominerende kilde i den politiske journalistik. I valgkampen...

Den fedeste fest i dansk politik (/artikler/uffes-alternativ) - Det er skønt at se, hvor gode fester de holder i Alternativet. De fedeste fester er en meget god strømpil på, hvor tinge...

Hvad med Vestager i virkeligheden? (/artikler/Kommisærrens-foerste-100-dage) - Jens Thomsens "Kommisærrens første 100 dage" om Margrethe Vestagers start som EU-kommisær er udkommet. Jens Thomsen har...

Vi venter stadig, Mette (/artikler/Mette-Frederiksen-skal-snart-markere-sig-som-formand) - Mette Frederiksen er ny S-missionær for det gamle arbejderparti. Nu ansætter hun 13 nye folk, som skal gøre hende til la...

Kvantificeret Qureshi (/artikler/Data-om-Qureshis-forfatterskab) - Sportsjournalisten Michael Qureshi har trukket store overskrifter den sidste uges tid. Den nu fyrede Ekstra Bladet-journ...

Lykketoft er træt af pis (/artikler/Mogens-lykketofts-tale-om-lokke-og-thorning) - Mogens Lykketoft holdt en fødselsdagstale, sendte den til gæsterne, en af dem sendte den videre - og så rullede Mogens-g...

Undskyld hr. præsident (/artikler/Ny-bog-om-Hillarys-Clintons-fordoemte-kampagne) - Hillarys Clintons nederlag var en overraskelse for alle. De to kandidater inklusive. På valgnatten var Trump glad, men f...

Rossens ryk (/artikler/Hvorfor-farvel-og-hvorfor-nu-) - I går forlod Martin Rossen Statsministeriet. Mette Frederiksen har aldrig været mere populær. Socialdemokratiet har aldr...

Giv din stemme

3,9/5

97 stemmer